

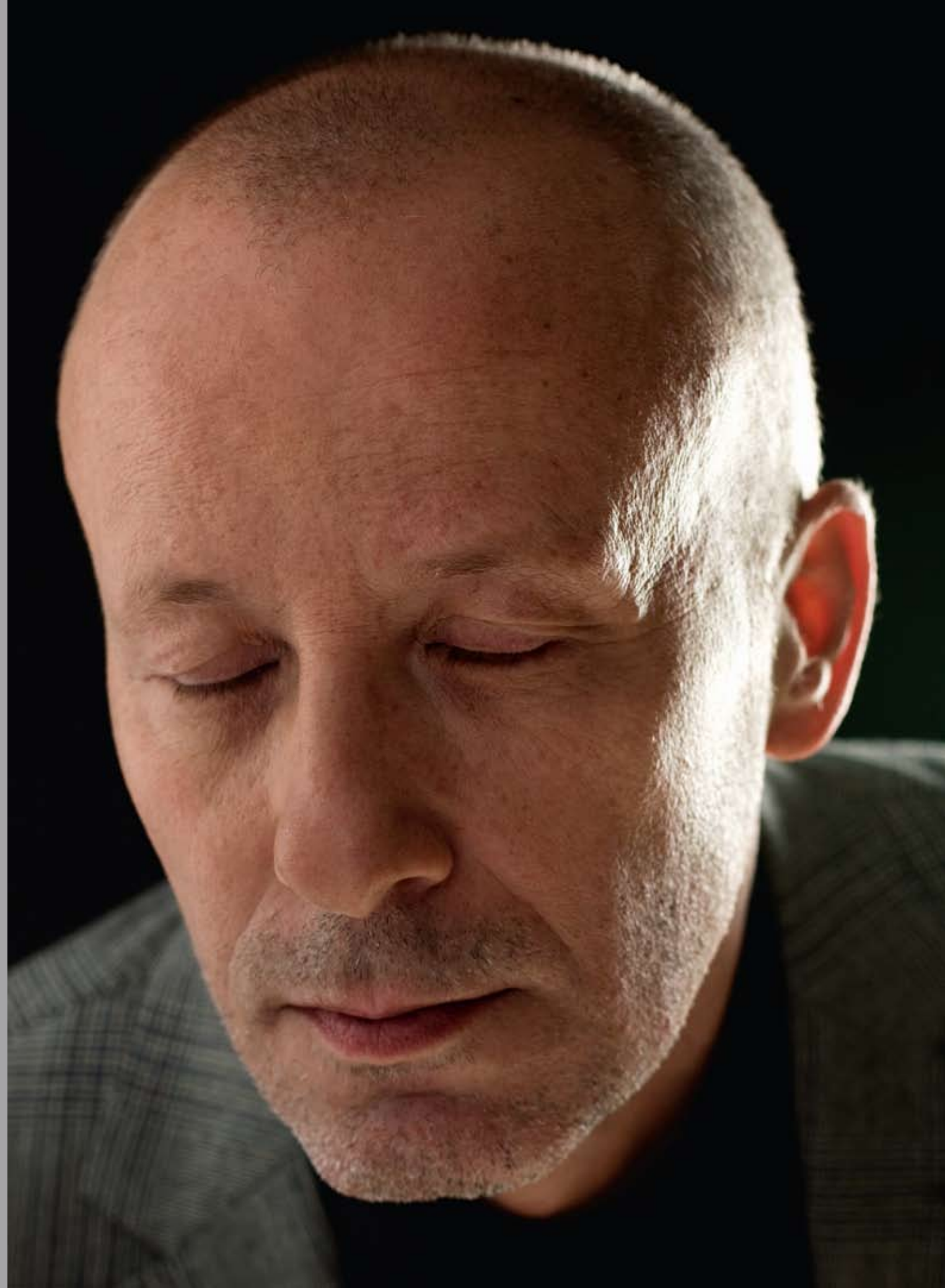
Esquire

DE CRISTIAN LUPȘA
invataturile

ui
FOTOGRAFII DE ROALD ARON
gheorghe

vrei să fii un
gheorghe
original?
stai jos în
bancă și ia
aminte la
lucrurile care
contează și la
felul în care
trebuie
gestionate.

Costum gri cu dungii,
Hugo Boss, 2725 lei;
Cămașă vernil,
Hugo Boss, 370 lei;
Curea Hugo Boss, 470 lei.

RADIO

Mișto. Frumos. Îl respect cel mai mult, pentru că îi sunt dator. Sunt om de radio.

Când îți spun la televizor: „cascadă”, trebuie să ți-o arăt. S-o vezi. În ziar, trebuie să-i pun o poză. La radio, ți-o povestesc. Și mintea ta și-o imaginează atât de interesant, încât va deveni, inevitabil, mai mișto decât cea de la televizor sau din ziar. E puterea minții tale. Tu retransformi în cap, imediat, tot ce zice individul ăla și crezi imaginile de care ai nevoie pentru a susține acel discurs. Sunt imaginile tale. Țăsta e radioul. Tu-l faci, de fapt. În măsura propriei tale imbecilități sau străluciri, dar tu îl faci. Are capacitatea de a transmite mesaje într-un fel extrem de sofisticat. E mult mai rapid, e mai viu, e mai lipsit de bășini și oamenii care lucrează în radio sunt cei mai mișto oameni de pe piață.

Toate party-urile la care te vei duce vreodată... Dacă sunt party-uri de presă scrisă, se vor lăsa cu beții îngrozitoare și vom. Dacă sunt party-uri de televiziune, se vor lăsa cu fițe îngrozitoare și vom. Dacă sunt party-uri de radio, va fi și vomă, dar va fi și distracție. Sunt cei mai vii de pe toată piața. Cei mai vii, mai interesanți, mai amuzanți și mai autosuficienți. Autosuficienți, dar nu în sensul negativ.

În radio se câștigă mai puțin. Își percep mai puțin puterea. Relația cu publicul e mai rapidă. Telefon: „Auzi băi, ești mai deștept că pui muzica asta?”. Pam-pam. „Bă, mă-ta-i curvă.” „Ba a ta e.” Tam-tam. În timp ce la televiziune lumina se pune în jos. Uitați-vă la acești oameni mici de înălțime, filmați cu umbre mari. La radio nu merge. Dacă ești fraier, te mănâncă. Nici un analist nu rezistă la radio într-un *real show*. *With real people*. *Day by day*.

Îmi plăcea la consolă. Asta e o chestie pe care aș fi vrut-o întotdeauna *live* în TV. Să-mi tai eu. Să dau eu drumul la sursă. Click-click. Microfon. Sunet. Mamă, da' de câte ori le-aș fi tăiat microfonul! Știi proștii ăștia care vorbesc fără să răspundă? Îi întreb și ei spun: „Este o întrebare foarte bună, dar trebuie să amintesc că...”. În radio, îl tai. E *off*! E în afara discuției. Nu e pe temă. Nu despre asta discutăm. După ce i-ai dat 1-2-3, l-ai tăiat.

Tăiam și-i tăiam microfonul. Îl tăiam. N-ai de gând să vorbești la subiect? Ai de gând să-ți bați joc de intelectul ascultătorilor mei? Ai de gând să-ți târâi mai departe frustrările? Să-ți faci războaiele? N-ai de gând să arăți nici un fel de respect pentru oamenii mei? Te tai. Ieși afară din studio! Ieși afară din studio! Ieși afară din studio acuma. Ieși în clipa asta. Ieși afară din studio.

INSPIRAȚIE

Am învățat o grămadă de lecții deștepte. Lu-cram la un moment dat pentru un ticălos și mi se părea o mare prostie să-i dau din inventivitate mea. Reflex, îți vine în cap gândul: campania asta nu e bine așa, ar fi bine așa, așa și-așa. Nu-i spun, nu-i spun, lasă să moară de foame. Să dea faliment căpcăunul. După care, ideea revine.

Și mi-am dat seama că e ca un cep. Mi-am dat seama că dacă nu dai drumul, te blochezi. Trebuie să deschizi damigeana. Dacă ăsta ți-o fură, faci alta mai deșteaptă și mâine, și peste două zile, și peste două săptămâni. Prin urmare, inspirația este tot timpul. Nu trebuie să te temi că se termină. În clipa în care te oprești pe o idee și nu vrei să-i dai drumul ca nu cumva să-ți fie furată sau prost executată, altele nu mai vin. Așa că dă-i drumul! O să apară altele. Sunt indivizi care vin la mine și spun: am o idee, vreau părerea ta, da' nu-ți spun că mi-o furi. Ieși afară!

De ce ți-am zis de ideea mea cu postul TV unde n-au voie jucătorii politici? Doar e o idee strategică, pe care chiar pot s-o vând unui client. *I don't care*. Fac alta. Plus că ideile tale aruncate pe piață nu se realizează tocmai pentru că ăia nu au viziunea necesară și le fac strâmb. Și asta îți convine, pentru că se compară cu tine.

Altă lecție. E bine să stai cu ochii pe inventivitate. E bine să fii atent la ea. E bine să-ți auzi ideile. E bine să-i ascuți pe ceilalți. E bine să notezi. Nu-i rău deloc să notezi. Țăsta e un lucru pe care l-am învățat cu greu. Cum adică? Eu sunt Gheorghe geniul – mie nu-mi trebuie. Et voilà. (Ia un caiet Moleskine negru de pe masă și-l răsfoiește.) Vezi ce simplu este? „Dacă sunt bogat, sunt mârlan și prost și hot; dacă ești sărac, ești sincer, bun și cumsecade.” Corect sau nu? Notează-le. Fișează-le. Ține-le minte, băiete. Și nu renunța la ele. Dacă n-a mers aici, o să meargă altă dată. Sunt idei pe care le târâi după tine.

Eu târâi după mine, de exemplu, o imagine. Michael Flatley. Super produs comercial, care a rupt în două omenirea și a făcut frumos la Irlanda. Eu târâi după mine Călușarii, produs ca show-ul lui Michael Flatley, cu „Ținerete fără bătrânețe” în spate, ca story. Două elemente de unicitate românească perfect vandabile. Excepțional. Băieții ăia cu ițarii strănși pe fund. Îți zic eu că e dezastru. Călușul e foarte mișto. Asta e o idee pe care o tot târâi. Eu o văd. Știu cât de mișto e. Alții n-o văd. La un moment dat, o s-o fac. Sau nu.

DUȘMANI

Sunt buni, sunt buni. Îmi plac dușmanii. Mă motivează. Sunt competitiv și agresiv. Dă-mi dușmănie. Dă-mi dușmănie, ca să am obiec-

Lecția de libertate

GHEORGHE N-ARE NEVOIE DE NOI. NOI AVEM NEVOIE DE GHEORGHE.

La mijlocul lui mai, Andrei Gheorghe a mâncat la un restaurant italian, la câteva sute de metri de apartamentul în care locuiește în București. Niște shot-uri de grappa i-au ridicat nivelul de alcool din sânge peste limita legală. În drum spre casă a fost oprit de un echipaj de poliție care l-a ținut la fața locului în jur de 40 de minute, fără să-i dea amendă. În tot acest timp, Gheorghe a fost filmat și fotografiat de paparazzi de la Cancan. A doua zi, Cancan a publicat un material care susținea că Gheorghe a înjurat și a scuipat un polițist. În acea seară, Gheorghe nu și-a ocupat locul în platou la Realitatea, unde urma să apară în noua emisiune politică, *Meciul serii*.

La scurt timp după, Poliția a declarat că agenții n-au fost înjurați și scuipați. Gheorghe a recunoscut că băuse. Realitatea TV, care cu doar o lună și ceva în urmă se lăudase că îl va trimite să-i conducă noul post din Italia, l-a pus pe liber. N-a fost prima plecare a lui Gheorghe dintr-un trust mare. Mai plecaser și din Pro și mai apoi din Antene și, ca o pisică, a căzut mereu în picioare. Dar această plecare părea diferită. Gheorghe avusese mereu alternative. Acum nu mai exista o alegere clară. Nici unul dintre celelalte trusturi nu beneficiază de acces la o „trompetă mare” în radio sau TV. Unde să se ducă? E loc pe undeva de Gheorghe? Sau trebuie să refacă circuitul mogulilor? Sau trebuie să iasă de tot?

Nici Gheorghe nu știe.

„Nu prea mai am chef să mai fac un show”, spune într-o zi înăbușitoare de iulie. „E ca și cum ți-ar fi dispărut dorința de a mai performa. E posibil

să mă fi enervat atât de tare întâmplarea asta încât să-mi fi produs o reacție de scârbă. E copilărească - hai să fim serioși. Copiii se supără și se enervează. Își pun palma în fund și își iau jucăriile și pleacă. Dar asta nu înseamnă că nu trecem și noi prin astfel de perioade.”

Suntem în apartamentul în care stă în chirie, la parterul unui bloc aproape de Arcul de Triumf, pe linia tramvaiului care taie Bucureștiul de la stadionul Ghencea, prin Giulești, până la Piața Presei. E prânz și Gheorghe are jaluzelele trase. Se plimbă prin casă în picioarele goale, îmbrăcat într-un tricou negru simplu și o pereche de pantaloni scurți. E slab, cu antebrațe și glezne subțiri, dar obrazii scobiți îi dau un aer intimidant. Și are vocea; vocea inconfundabilă, tratată cu ani de microfon și mii de țigări. Vocea care acum spune că n-are planuri: „Ce să-mi analizez la viitor? O să fac întotdeauna ceea ce am făcut până acuma. O să fac ce vreau. Cum vreau eu. Fără să fiu sclavul nimănui care să-mi spună ce să zic și cum să zic și fără să mai stau la capriciile nimănui. Cum am făcut întotdeauna”.

Pe parcursul a două ore se va aprinde și mai tare și, până ne vom spune la revedere, va deveni acel Gheorghe care taie microfoane și contrează invitați. Dar acum, în primele 20 de minute de discuție, nu pare foarte hotărât. Spune că singurul plan concret pe care-l are în acest moment este finalizarea unui canal de teleshopping, Diamond TV.

„Sunt puțin incoerent”, concluzionează el și se ridică de pe fotoliul-pat să-și caute bricheta. Se întoarce cu ea și o așază lângă pachetul de Rothmans original pe care-l va înlocui cu altul la mijlocul discuției. „Am o stare în care nu-mi place nimic. E ca și cum nu mi-ar plăcea nimic în toată țara și, peste toate, aș pune și experiențele mele personale relativ recente și nu mi-ar plăcea de două ori pe atâta.”

Acolo, în camera puțin întunecată, realizez că îmi doresc să știu ce se va întâmpla cu Gheorghe. Și realizez că nu sunt singurul. Și voi vreți să știți. Toți vrem. Asta întrebă lumea când aude că m-am văzut cu Gheorghe. Ce va face? Ce vrea. Nu asta face un om liber?!

În echilibrul fragil care există între oamenii care cred și

mul muncii. Să am focusul pe cineva și să am un rost. Dușmănie. Răzbunare. Nu sunt bun creștin. Răzbunare, dușmănie.

Dușmani mari, nu dușmani mici. Nu te certă cuăștia mici. Cuăștia din stațiile de autobuz... Nah... Mari. Laăștia te duci. Ținte grele.

Unii dușmani de-ai mei sunt în continuare pe piață. Unora nu le spui numele că e bine

să creadă că ai uitat de ei. Ăstora cărora le spui numele nu-s așa importanți. Sunt *has been*. Sunt „am făcut-o, s-a terminat”. Năstase, de exemplu. Am terminat. E adevărat însă că, dacă îl văd întorcându-se într-o poziție de putere undeva în țara asta românească, mă sui în avion și plec în Mongolia. În Ulan Bator.

LIBERTARIANISM

Cred că sunt singurul *libertarian* și singurul individ care pot să emit cuvântul ăsta și singurul individ care găsesc că are un soi de sens cuvântul ăsta. Când vorbesc cu tipii de la PNL și în esența lor apare cuvântul liberal... Și ei îmi spun despre faptul că tipii care vin să manifesteze împotriva globalizării în România

e bine să-și ia o mamă de bătaie la televizor... Când văd că oamenii sar în brațele statului *a priori* și-i dau lui dreptate împotriva individului... Cum adică, într-o bătaie între un polițist și un civil să aibă dreptate, *ab initio*, polițistul? Nu. Civilul! Întotdeauna - dacă tot e vorba să aducem un argument dincolo de limitele bunului simț. Iar cealaltă atitudine

mă sperie. Mă îngrozește. Pentru că aia, aia este: „Vai ce dor ne e nouă de Ceaușescu”.

► MIZERIILE COTIDIENE

Le eviți. Îți construiești o existență paralelă, riguroasă, pe lângă țară. Începe relativ simplu. Îți dai copilul la o școală particulară. Întâi te gândești – s-o faci, să n-o faci. Băi, da' dacă-l dau la o școală particulară, n-o să fie tâmpit? Faci o comparație cu sistemul de învățământ românesc, te gândești, băi, al dracu' ce mult costă, și plătești. Pentru că vrei educație și nu vrei să stea la ore și să învețe pe de rost că Eminescu e cel mai mare poet. Vrei să întrebe: „De ce e Eminescu cel mai mare poet? Eu cred că-i prost”.

Și atunci da, îl scoți dintr-un sistem și-l duci în altul. Între timp, ai făcut o bubă și nu stai la coadă la spital. Suni la particulari și-ți faci abonament la un spital privat. Și, tot în paralel, nu-ți lași banii pe mâna lui statul român. Îi investești, îi pui repede într-un fond, apelezi la niște particulari, îți faci niște pensii.

Iarăși, treci pe lângă stat. Încontinuu încontinuu încontinuu.

Îți cumperi o casă într-o zonă unde ai suficient de mult spațiu ca să nu vină *ăia*. Îți delimitezi zonele. Îți pui bodyguard la poartă și-ți petreci toate concediile afară și începi să ai o existență paralelă. Și descoperi că n-ai nevoie de televizor, că nu dai doi bani pe vot și pe tot procesul politico-publicistico-electoral românesc, că oamenii pe care îi respecti, îi respecti *face to face*. Vă întâlniți, vă uitați la filme și vorbiți de lucruri mișto, de care aveți chef să vorbiți. De genul: ce părere ai despre doctrina lui Obama? Vorbiți *shit* de care aveți chef. Vorbiți despre Myanmar, discutați despre implicațiile faptului că în China vor apărea 400 de milioane de chinezi adolescenți a căror masă critică va duce la un război. Că și Pakistanul și India se află în situația asta. Că viitorul nostru trebuie să răspundă la marea întrebare – continuăm să consumăm sau începem să evităm ciclul? Îți pui întrebarea care e rostul tău ca ființă pe pământ și de unde dracu' vine toată fandoseala asta cu amprente de carbon. Nu cumva e o prostie a unor occidentali de doi lei?! Ai ocupații. Ai ocupații! Faci lucruri interesante. Vorbești cu oameni care sunt pe măsura ta și înțeleg lucrurile astea. Îți faci un doctorat în antropologie culturală în Italia (eu voiam, la asta mă gândeam când era vrăjeala cu plecarea în Italia). Îți faci un doctorat în psihanaliză la Londra.

► CURAJ

Curajul nu costă nimic. Încearcă și să vezi ce ușor îți iese. Când te oprește polițistul și

vorbește urât cu tine, încearcă să te dai jos din mașină și să spui: „Ja dați-mi dumneavoastră numărul sau cum vă cheamă și actele. Conform legii. Dă aici să văd eu”. Nu te costă nimic.

► FAIMĂ

Îmi place. Îmi place foarte tare faima. E dulce. E îmbătătoare. E imbecilizatoare. Te tâmpeste. Te face să crezi că ești buricul pământului, că ești etern. Am învățat multe. Am învățat umilința faimei. Ești important atâta vreme cât ești la TV. Punct. Nu ești la TV, nu ești. Gagicile te vor mai repede. Faima e bună. Faima este *by product*-ul succesului momentan. Gloria e *by product*-ul succesului nemuritor, eroismul.

Io-s la faimă. Gloria o să fie... Ahhh, știu! Când în sfârșit o să iau Nobelul pentru literatură și o să-l refuz pentru că nu i l-ați dat lui Nichita Stănescu. O să fug în Panama și o să-mi petrec toată viața scriind o operă uriașă, care în acea țară mai micuță va deveni mare pentru că voi deveni un scriitor mare de limbă spaniolă – un Nabokov importat –, care o să ia Nobelul cu o operă care nu va consta în nimic altceva decât în a înjura România. Un expat care fuge în altă țară, un Eugen Ionesco, și care-și dedică restul existenței să dea muie satului din care a plecat.

► BANI

Importanți. Întotdeauna am lucrat pe bani. Întotdeauna am lucrat pe mulți bani. Nu mă mișc altfel. Îmi fixez niște prețuri... Sunt și vestit pe piață pentru această neobrăzare. Eu cred că trebuie să fii plătit bine pentru ce fac. Produsul meu e un produs extrem de sofisticat și știu exact ce livrează. Recompensă clară și recunoaștere a valorii tale. E măsura pieței. E unde ne măsurăm. Rating, bani, contracte. Contractul meu e mai mare decât contractul tău. Contractul tău e mai mare decât contractul meu. E ca la echipele de fotbal și între fotbaliști. Tot timpul vrei să fii cel mai bine plătit. Vrei să fii în Top 10. *Always*. Nu mi se pare nimic în neregulă.

Bani, în continuare. Dar nu atât de importanți. Nu, nu ai bani să mă cumperi. Niciodată. Pe mine. Oricâți bani mi-ai pune pe masă. Nu mă cumperi. Și dacă mă énervezi, mă piș pe tine și pe familia ta. Oricând, la orice oră, în orice zi.

Bani nu înseamnă că ai dreptul să faci orice cu mine. Bani nu înseamnă că ești stăpânul sufletului meu. Bani înseamnă o relație în doi, în care eu îți dau ceva și tu-mi dai ceva. Niciunul nu-i șef. Niciunul nu-i cel mai șmecher. Suntem parteneri într-un proiect comun.

Eu știu ce înseamnă 1.000 de euro. Eu știu ce înseamnă 1.000 de dolari. Eu știu ce în-

cei care trăiesc fără speranță. Gheorghe a fost mereu o greutate importantă pe primul taler. Așa agresiv cum îl știm. Nesimțit. Dușmănos. Nervos. Dar era în tabăra celor care credeau, și noi credeam odată cu el. Deocamdată n-are chef să ne împingă de la spate. E ocupat cu sine, liber și fără angajamente, cum îi șade bine unui provocator.

„Îmi fac o casă”, spune trăgând aer în piept. „Și stai și mă gândesc – în afară de asta, ce mai trebuie să fac? Ce mai merită să fac? Poate ar trebui să muncesc, nu?”

Dar, ca să muncească, Gheorghe trebuie să găsească un loc unde munca să fie distractivă. În momentul de față nu vede nimic distractiv pe o piață crispată, unde nimeni nu riscă și fiecare canal uzează și abuzează de aceleași formule, formule și nume. Când nu mai e libertate de a experimenta, nu mai e nici distracție.

„E ca și cum ar fi un viciu în materialul nostru genetic. E ca și cum n-am fi în stare, frate. Acum 18 ani de zile eram cea mai aurită nație de pe pământ. Eram poleiți cu aur și absolut orice fel de proiect am fi dorit, am fi vrut, am fi îndrăznit, ar fi ieșit. Și chestia aia a durat o perioadă scurtă, după care ne-am întors exact în istoria românească.”

Această întoarcere, adaugă Gheorghe, ne-a adus unde suntem azi – în epoca lui Mircea Badea. Dar, îi spun, și Badea urmează modelul omului supărat care taie în tot ce mișcă.

„Eu aș putea să spun că e modelul Gheorghe”, îmi răspunde el. „Că e 100 la sută modelul Gheorghe. Și, probabil, dacă mă uit pe piață consider că cea mai mare parte din ceea ce văd e modelul Gheorghe.”

Ce diferă?

„E 2008. E 2.0.”

Cum?

„Gheorghe vroia să schimbe România. Credea că poate să o schimbe. Cei care îl ascultau pe Gheorghe credeau că pot și ei să schimbe împreună țara. La Badea este: *nimic nu mai poate fi făcut*. Oamenii care îmi reproșează faptul că n-am continuat și că nu mai fac și că nu mai sunt ăla de la *Midnight Killer* sunt oamenii care de fapt regretă îngrozitor – se regretă pe sine. Lor nu le e dor de *Midnight Killer* și de Gheorghe. Lor le e dor de cum erau ei când credeau că lumea

asta se poate schimba. Când credeau că sunt puternici, când credeau că au dreptate, când credeau că pot să îndoaie prezentul. Și, astăzi, lor le e dor de ce-au simțit atunci. Și atunci ei zic: Gheorghe nu mai e șmecher. *Noi* nu mai suntem șmecheri.”

Și mai e loc de un Gheorghe?

„Nu. Nu, pentru că suntem în țara lui Badea. Nu mai e loc de Gheorghe.”

Un discurs de Gheorghe original. E modul lui de-a continua. Nu e o declarație de înfrângere ci analiza la rece a unui om care a făcut carieră din a încerca să nu-și repete emisiunile și ideile - oricât de bune ar fi fost. Că nu mai e loc de Gheorghe nu înseamnă că Gheorghe e terminat. Înseamnă că nu mai e loc de acel Gheorghe care încerca să care în spate o generație întreagă - întâi pe valul optimismului post-electoral din 1996 și, apoi, împotriva unei victorii pesediste în 2004. În acele momente s-au simțit oamenii lui Gheorghe - mulți dintre noi -, mulți care am uitat principiile programului lui de auto-guvernare:

„Fii liber, spui ce vrei, nu te temi de nimeni, ești agresiv, puternic, îți urmezi discursul, ești atent la ce zici că te caftești cu celălalt pentru putere. Tam-tam-tam. Ți-a era discursul. Atenție la argument. Ascultă-l pe celălalt. Și curaj în tine. Curaj în tine! Unii tocmai asta așteptau, să bea paharul ăsta. OK, s-au răcorit nițel, și? Căldură mare în continuare. N-au pus aer condiționat. N-au schimbat casa. Au băut sucul, s-au răcorit și acum se văicăresc și zic iarăși că-i prea cald.”

Nu e datoria unei personalități media, chiar una guralivă ca Gheorghe, să ne pună aer condiționat. Dacă n-are chef s-o facă, bravo lui. Măcar aderă la program. Nu Gheorghe are nevoie de noi. În continuare, că ne place sau nu să recunoaștem, mulți dintre noi avem nevoie de Gheorghe. Și ce? E treaba lui?! Pe el l-a ajutat cineva? A venit din Constanța cu un demo, a supărat pe toată lumea, a dat și a primit șuturi în fund și acum e liber și împăcat cu sine. De ce să ne ajute el? Libertate, frate! Dacă crezi în ea, folosește-o. Gheorghe ăsta - indiferent că e pe sticlă, la consolă sau în casă, în pantaloni scurți - o folosește. D-asta n-are nevoie de noi.

- CRISTIAN LUPȘA

seamnă 100 de dolari. Eram în fața blocului. Îmi mutam mașina. Un domn cu un Cielo mai hărtănit o parcase în curul meu. I-am zis: „Bă, e cam razna. Mă grăbesc și eu. Dacă eram un tâmpit și-ți îndoiam ușile cu picioarele că m-apucau dracii?! Te rog frumos... Lalalala”. Se uită la mine relaxat: „Și care-i problema? Coaja asta!? E un căcat. 2.000 de euro. Maxim”.

Dacă-mi dai 2.000 de euro, acum îți fac 20 de flotări. Nu e nimic rușinos în chestia asta. Mi se pare chiar foarte OK. Ce vrei să fac pentru 2.000 de euro - eu, ție? Că tu văd că n-ai nici o problemă. Tu îi arunci. Vrei să-ți spăl mașina? Eu ți-o spăl. Ce mai vrei? Vrei să vin să-ți bat covoarele? Pentru 2.000 de euro? Foarte bine.

Asta apropo de bani mulți, apropo că sunt șmecher și nu lucrez decât pentru mulți bani. Dar 2.000 de euro sunt o grămadă de bani. Dacă voi sunteți atât de șmecheri, eu nu.

▶ ADEVĂR

Există. Există, pe bune există. Și nu ne luăm cu sofisme, cu fiecare are adevărul său, există oare Marele Adevăr, există Dumnezeu? Adevăr există. Și e important.

Eu nu mint. Nu mint cu intenție. Dacă îmi dai interviu și mă întrebi ceva, îți răspund. În show puneam numai întrebări la care eu aș fi răspuns. N-am pus niciodată o întrebare la care eu n-aș răspunde, pe care eu aș considera-o ofensatoare, jignitoare. Te întreb orice. „Zi, îți place să te masturbezi?”. „Iiiiiiii, aaaaaa, cum îndrăznești să mă întrebi? Eu sunt un mare om politic.” Bine. Înțeleg răspunsul tău. Da' eu aș răspunde la întrebarea asta.

Adevăr. Îți dai seama exact care este măsura ta. Nici mai mult, nici mai puțin. Să n-o hipertrofiezi. Să nu stai să te uiți și să zici: atât de multă lume mă salută, prin urmare sunt atât de important, prin urmare sunt atât de deștept. Nu, astea sunt produse secundare. Oamenii te salută pentru că ești haios. Ceea ce e OK. Alții te salută pentru că te respectă. Iarăși OK. Și e bine să se întâmple asta. Dar nu înseamnă mai mult de ce ziceam. N-ai devenit poet. Nu ești înalt. N-ai părul în valuri pe umeri. Ești același individ. Slăbuț, cu început de chelie, cu înălțime medie.

Să te uiți în oglindă și să te măsoari în fiecare dimineață. Tu cu tine. Să încerci să nu fii rău, ticălos, meschin. Să nu minți. Să nu înșeli oameni. Nu muți oameni. Nu distrugi cariere datorită interesului tău. Nu distrugi indivizi pentru că tu calculezi greșit. Nu faci rău pentru că te-ai gândit tu că poate merge.

Adevăr? Adevărul este că nu suport oamenii care vorbesc urât cu femeile de serviciu. Îi urâsc. Iar board-urile de întreprinderi

superșmechere în care directorășii vorbesc de femei cu fut, curve, pizdă, gagică, muiete... Mi se par extrem de neinteresante aceste adunări. Frustrați sexuali cu penisul mic în pantaloni cu scobitură. Găștile de băieți în media, energie, transporturi. Nu sunt oameni cu care aș vrea să-mi petrec weekendul. Eu nu vreau să am de-a face cu ticăloși, cu mincinoși, cu hoți, cu oameni care vorbesc urât cu femeile de serviciu.

▶ FAMILIE

Pa, nu discutăm. La revedere. Nu, pe bune nu discut astea. În afară de jenă, rețineră, rușine... Pentru că ăsta nu-i subiect public. Mai sunt și într-o situație cretină și tâmpită ca să prevarichez despre familie. După 24 de ani am decis un alt drum, așa că nu sunt cel care ar trebui acum să fie întrebat și să dea sfaturi.

▶ VÂRSTĂ

Of, îmi aduc aminte... Domnu' doctor, sunt mult mai puternic. Îmi fac penisul uite-așa pe deș'te. Când eram mai mic, cu două mâini nu puteam să-l îndoi.

Pe bune, nu mai pot să fac ruperile alea. Să trag un concert de 72 de ore. Nu mai pot. Fizic. Mă îndoii, știi cum. Da' în rest, nu. La energie și la minte, tot aia. Fizicul. Acolo simți. Nu mai suport muzica tare. Dacă dai muzica tare e ca și cum m-aș duce la muncă. Discotecă, concert, toate astea - nu mai poți. D-aia și era genial. Te suiai într-o mașină și ardeai frate repede 400 de kilometri, făceai un trip, un disco, te băteai cu ăia la cârciumă, mâncai, dormeai dracu' știe pe unde, săreai într-un tren, te așteptau băieții. Heee... Nu mai pot.

▶ LIBERTATE

Cel mai frumos. Singurul lucru important. Singurul lucru care te interesează. Am făcut revoluție de foame, frig și sărăcie. Iar la sărăcie intră sărăcia de libertate. Noi am vrut să mâncăm, să ne fie cald și să fim liberi. N-a fost alt enunț în revoluția română mai important. Toate celelalte au fost după. „Jos comunismul”, „Trăiască capitalismul”. Singurul lucru. Singurul lucru pentru care merită să trăiești. Cu atât mai mult cu cât am trăit în nelibertate, atâta amar de vreme. Suntem obligați să avem grijă de ea. Mare grijă. Suntem obligați să reacționăm. România, dacă n-o să fie atentă, o să devină un stat polițienesc. Stupid și lipsit de orice dimensiune. Un procuror astăzi poate să distrugă pe oricine. Pe noi doi, acum. Poate să ne distrugă pe viață. Dacă el vrea. Și știi că mulți vor? ■

Cămașă neagră, Hugo Boss, 450 lei;
Costum Etro, 3700 lei;
Curea Hugo Boss, 470 lei;